

Производството е по реда на чл.334 вр чл.336 ал.1 т.3 НПК.

То е образувано въз основа на въззивна жалба, подадена от адв. В. Г., защитник на подсъдимата Ж. А., както и въз основа на жалба, подадена от самата подсъдима А., съответно допълнени от тях, срещу Присъда от 16.03.2023 г по н.ч.х.д. № 7960/21 по описа на СРС, 100 състав, с който подс. А. е призната за виновна за извършено престъпление по чл.182 НК, като е била освободена от наказателна отговорност с налагане на адм.наказание „глоба“ от 1 000 лв, като също така е осъдена да заплати на частния тъжител направените разноски. В оправдателната си част присъдата не е обжалвана.

В жалбите и допълненията към тях се твърдят следните пороци: нередовност на частната тъжба; недоказаност на обвинението; липса на вина на подсъдимата. Твърди се, че в действителност подсъдимата не само не е възпрепятствала личните срещи на тъжителя с детето, но и ги е стимулирала; оспорват се мотивите на обжалваната присъда с доводи, че не е посочено поради каква причина подсъдимата не е предавала детето. При все това, поради Ковид кризата, част от тези срещи не е можело да се реализират поради опасения от заразяване – като се критикува отказа на първата инстанция да възприеме тези защитни твърдения и подробно се коментират събраните доказателства в тази насока. Твърди се, че подсъдимият е провокирал подсъдимата, като е предприел съзнателно действия за ангажиране на наказателната отговорност. Твърди се, че детето не е искало да тръгне с баща си, който упражнявал агресия към майка му. Твърди се, че отказът за предаване на детето е породен от желанието то да бъде съхранено физически и психически, като не е следвало да се упражни насилие срещу него, като бъде предадено на баща му въпреки съпротивата. Твърди се, че няма доказателства за деяние по чл.182 НК на дата 10.03.2021 г. Защитникът твърди, че следва да се приложи чл.9 ал.2 НК, а подсъдимата твърди, че поначало деянието ѝ не е престъпно.

Адв.А., повереник на частния тъжител, посочва, че правилно е била постановена присъдата, доколкото на всяка една от тези дати подсъдимата не е предавала детето на бащата, както е била задължена по съдебното решение. Посочва се, че тя съзнателно е осуетявала личните контакти на бащата с детето, определени от съда. Счита нейните оправдания за това за неоснователни, доколкото бащата не е създавал предпоставки за излагане на детето на опасност предвид Ковид епидемията, като сам той е спазвал стриктно предписаните мерки. Моли да се остави без уважение подадената жалба.

Частният тъжител не взима становище.

В съдебно заседание адв. Х., защитникът на подсъдимата, посочва, че жалбата следва да бъде уважена. Макар и фактите да са правилно установени, все пак подсъдимата не е извършила престъпление по чл.182 ал.2 НК, доколкото в действителност тя е полагала усилия да заздравя връзките между детето и бащата. В огромния брой от случаи детето е било предавано, като в процесните няколко случая е имало основателна причина за това, доколкото детето не е искало да отиде, дърпало се е, тръшвало се е, изпадала в истерия. Не счита, че следва да се упражни насилие върху дете, за да бъде предадено на бащата. Счита, че на 10.03.2021 г детето е било болно, което е обективна причина за непредаване. Моли тя да бъде оправдана, вкл и на основание чл.9 ал.2 НК, доколкото непредаването касае няколко изолирани случая.

Повереникът на частния тъжител възразява срещу тези доводи, като не счита случай за малозначителен, доколкото вече е налице отчуждение между детето и бащата, което се дължи на поведението на подсъдимата. Цитира цитати от жалбата, в които тя изразява негативното си отношение към бащата. Посочва, че бащата добросъвестно се е явявал, носейки подаръци за детето, но майката всеки път е измисляла различни причини, за да не

го предаде.

Подсъдимата посочва, че бащата се е появил за първи път, когато детето било на 3 години, като преди това не се е явявал на определените дати. Излага подробно предходните си отношения с бащата на детето, вкл и многобройните посещения при психолог. Посочва, че той има непоносимост към нея, проявява вербална агресия, което плаши детето. Счита присъдата за несправедлива.

Софийски градски съд, III въззивен състав, след като обсъди доводите на страните и взе предвид естеството на повдигнатото обвинение и събраните по делото доказателства, установи следното:

Настоящото производство е въззивно, поради което съдът дължи на първо място отговор на доводите в жалбата и тези, направени от страните в съдебното заседание; също така дължи и служебна проверка на всички аспекти на законосъобразността на първоинстанционния съдебен акт, независимо от липсата на изрични доводи на страните в тази насока.

Също така обстоятелството, че в оправдателната си част присъдата не е обжалвана, не освобождава съдът да прецени законосъобразността на изводите на СРС и в този аспект, ако при изграждане на изводите в обжалваната част достигне до такива фактически и правни положения, които правят наложително оправдаването да бъде обусловено от по-благоприятни за подсъдимата основания.

Относно доводите в жалбата.

Първата група оплаквания са свързани с нередовност на частната тъжба. Твърди се, че недостатъчно ясно са описани деянията, за които тъжителят иска да търси наказателна отговорност на подсъдимата, че изложението е общо и хаотично. Тези доводи не са основателни. Частната тъжба е достатъчно ясно формулирана, като е посочен съдебният акт, постановяващ определен режим на лични срещи между тъжителя и дъщеря му; посочени са конкретните дати, на които се твърди, че подсъдимата не е предавала детето, като е измисляла различни неоснователни причини, съобразно направените твърдения. За определени дати е посочена различна фактическа обстановка. Така за 10.03.2021 г се твърди, че подсъдимата не е била у дома си; за 24.03.2021 и за 31.03.2021 г се твърди, че подсъдимата не е искала да предаде детето на баща му, а го е поканила да се срещне с нея в междублоковата градинка или в двора на училището. Поради което тъжбата е редовна.

Втората група оплаквания са свързани с неправилност на съдебния акт – а именно, че не са отчетени мотивите за непредаване на детето във връзка със Ковид епидемията; а също така и не е отчетено и отчуждението между детето и баща му, довело до нежелание у детето да остане само с баща си; не са отчетени и мотивите на тъжителя. Конкретно за датата 10.03.2021 г се твърди недоказаност.

Въззивният съд приема, че тези оплаквания са основателни. При съвкупната преценка на доказателствата се достига до извод, че в действителност подс.А., при общуването си с тъжителя А., не е извършила престъпно деяние във връзка със задължението си да осигури определени лични отношения между него и детето им.

Това налага да бъде постановена оправдателна присъда. Поради което следва да се изложат съответните мотиви.

Подсъдимата Жа. И. А. с ЕГН *****, българка, български гражданин, разведена, неосъждана, с висше образование, работеща

Тя е била сключила граждански брак с тъжителя З. М. А., с ЕГН *****, като двамата имат дете – Б.З. А., с ЕГН *****.

Бракът между тях е прекратен с развод по взаимно съгласие малко след раждането на

детето. Родителите са постигнали споразумение относно упражняването на родителските права, което е било одобрено от съда с Определение от 21.12.2016 по гр.д. № 56301/16 г на СРС, 139 състав, съобразно което родителските права са предоставени на майката, като бащата има право да вижда и взима детето съобразно определен график, който в периода между тригодишна възраст на детето до започване на училище е всяка сряда от месеца между 17,30 и 20,00 часа, вкл и взимане от детската градина; всяка първа и трета седмица от месеца, от 11.00 в събота до 17,00 в неделя; десет дни през лятото.

Подсъдимата живее с детето в кв.Младост, а подсъдимият в с.Д..

Докато детето било малко, тъжителят рядко идвал да го вижда. Поради което дъщеря му не го познавала и нямала никакво отношение към него.

През 2019 г той проявил интерес към детето, като поискал да го взима съобразно посоченото в съдебното определение за одобряване на споразумението. Подсъдимата възразила, че детето не го познава, като поискала първо да проведат няколко срещи тримата заедно, за да може да свикне с него. Но тъжителят настоял да се спазват буквално правата му, поради което искал да бъде сам с детето, без майка му, в периодите, посочени в споразумението. Тя отказала. Това довело до конфликт между тях, като по инициатива на тъжителя било образувано изпълнително производство (изп.д. № 20198440401257 на ЧСИ С.Я., рег.№ 844 при КЧСИ), като тъжителят получил изпълнителен лист. С негова помощ и с помощта на полицията той предявил правата си върху детето. Тези събития травмирали детето, което започнало да се напишква. Подсъдимата се обърнала за помощ към психолог. След поредица от срещи, при част от които участвал и тъжителят, детето свикнало с баща си и започнало да търпи присъствието му. Постепенно започнало да излиза с него, вкл и без майката. Към края на 2019 г отношенията между тях били поуспокоени.

Подсъдимата също така инициирала и гражданско дело, за да се постанови промяна в режима на срещите с бащата – като искала тези срещи да се извършват в присъствието на психолог или социален работник. С Решение № 20211210/12.11.2021 г по гр.д. № 55 133/19 на СРС, 83 състав това искане е отхвърлено.

Детето посещавало Детска градина „Сребърно копитце“. Майката – подсъдима по делото – подала Декларация на 17.09.2019 г, в която посочила, че бащата може да го взима от детската градина в сряда вечерта.

Доколкото детето се страхувало от баща си, в определени случаи то отказвало да тръгне с него. Когато тъжителят отивал да вземе детето от детската градина, ако то отказвало да тръгне с него, учителките не са го предавали против волята му, а са съставяли писмен документ, удостоверяващ този отказ, като са предавали детето на други негови роднини. Постепенно, след като свикнало с него, детето се съгласявало и баща му да го взима.

През януари 2020 г настъпил нов срыв на отношенията между тъжителят и подсъдимата, конфликтите между тях ескалирали, като подсъдимият спрял да се вижда с дъщеря си. Респективно тя отвикнала от него.

През юни 2020 г той отново предявил претенции да я взима, съобразно уговореното в споразумението. Отново той искал направо да я взима, без присъствието на майката, което травмирало детето. Тъжителят идвал на датите за взимане на детето придружен винаги със сестра си, а често и с други лица. Те имали негативно отношение към подсъдимата, като при срещите им възниквали конфликти. Подсъдимата винаги приготвяла детето облечено и с багажа му, за да го предаде на баща му. Но в резултат на тези конфликти детето се стресирало, вкопчвало се в крака на майка си и се разплаквало; отказвало да тръгне с баща си, от когото било отвикнало. В определени случаи подсъдимата успявала да го убеди да тръгне с баща си.

Отново подсъдимата ползвала услугите на психолози от Дирекция „Социално

подпомагане“ в Младост, като тъжителят, след като бил многократно канен, неохотно се съгласил да участва в общите срещи с подсъдимата и детето. Постепенно бил постигнат напредък, като детето отново свикнало да общува с баща си.

В Доклада, изготвен от Дирекция „Социално подпомагане“, се посочва, че доколкото бащата е бил напълно дистанциран от детето след раждането му, е било необходимо да се създаде и стабилизира позитивна родителско-детска връзка. Поради което е в интерес на детето преходът към самостоятелни срещи между него и баща му да е плавен. Посочва се, че именна майката е имала инициатива за срещи са сближаване, които срещи били провеждани в Центъра на Дирекцията, под наблюдение на специалисти. Посочено е, че тъжителят в началото не е бил кооперативен, като е оказвал съпротива, но постепенно приел идеята за общите срещи. В крайна сметка е бил постигнат напредък. Започнали срещи между тъжителя и детето без последното да е подложено на прекомерен стрес.

На 30.11.2020 г била проведена и-мейл кореспонденция между тъжителя и подсъдимата. Последната, предвид Ковид заразата, е поканила подсъдимия да дойде е дома □, където да се срещне с детето, като носи маска. Тъжителят е отказал, като искал да вземе детето, като я предупредил, че носи наказателна отговорност ако наруши споразумението. Подобна кореспонденция е водена и на 04.12.2020 г, на 09.12.2020 г, на 16.12.2020 г, на 18.12.2020 г, на 23.12.20020 г, на 30.12.2020, г, на 01.01.2021 г, на 05.01.2021 г, 17.02.2021 г, 19.02.2021 г, 24.03.2021 г, 31.03.2021 г, 02.04.2021 г.

Относно датата 02.12.2020 г (сряда), тъжителят, придружен от сестра си св.Б.. Отишли до дома на подсъдимата. Поискали да вземат детето, но подсъдимата отказала, поради страх от заразяване. Предложила срещата да се осъществи в дома □. Тъжителят отказал; настоявал да му бъде предадено детето, без присъствието на майката. Между тях възникнал конфликт, при което били разменени обидни думи. Детето, травмирано от случващото се, отказала да излезе от стаята си и да тръгне с баща си. Последният, заинтересован най-вече да установи по официален начин невъзможността да вземе детето си, се обадил на тел.112, за да съобщи, че бившата му съпруга не му предава детето и нарушава съдебен акт. На този сигнал откликнали служители на 07 РУ на СДВР, които установили неговите твърдения и съставили докладна записка. Снели Сведение от подсъдимата.

Относно датата 05.12.2020 г (събота). Отново тъжителят отишъл със сестра си св.Б., като отново подсъдимата го поканила да се види с детето у дома им. Отново тъжителят отказал, като настоявал да се спазва уговорката в споразумението. Отново родителите на детето си разменили с висок тон обидни думи, което травмирало детето – и то отново не искало да ходи никъде. Пак тъжителят отказвал да влезе в апартамента и настоявал да му бъде предадено детето – независимо от обстоятелствата – доколкото имал права по споразумението. При отказа на подсъдимата, съпроводен с отказа на детето да тръгне с него, той се обадил на тел.112, за да съобщи, че бившата му съпруга не му предава детето и нарушава съдебен акт. На този сигнал откликнали служители на 07 РУ на СДВР, които установили неговите твърдения и му дали възможност да състави Заявление. Снели Сведение и от подсъдимата.

Относно датата 09.12.2020 г (сряда). Отново тъжителят дошъл със сестра си, отново поискал да му се даде детето, като отново майката, подсъдима по делото, му отказала, като се мотивирала с опасения от зарази – като предложила да се видят у дома □. Тъжителят отказал. Искал да се спазят правата му, като му бъде предадено детето. Пак били разменени обидни думи, като отново детето се скрило в стаята си. Отново тъжителят се обадил на тел.112, за да съобщи, че бившата му съпруга не му предава детето и нарушава съдебен акт. На този сигнал откликнали служители на 07 РУ на СДВР, които установили неговите твърдения и приели съставеното от него Заявление.

Относно датата 16.12.2020 г (сряда). Този път тъжителят не се качил до входната врата на апартамента (той е на първия етаж), а останал на входа на блока. Пак се разгорял същият конфликт, като отново детето, стресирано от виковете и крясците, не поискало дори да излезе и да види баща си. Подсъдимият пак отхвърлил предложението да види детето в апартамента на подсъдимата, а след като отправили множество обиди помежду си, той се обадил на тел.112, за да съобщи, че бившата му съпруга не му предава детето и нарушава съдебен акт. На този сигнал не откликнали служители на 07 РУ на СДВР, които този път не дошли на адреса. Поради което тъжителят и сестра му сами отишли в 07 РУ, за да подадат жалба.

В следващите дати, в които тъжителят имал право да вземе детето (19.12.2020 г, събота; 23.12.2020 г сряда; 30.12.2020 г сряда, 02.01.2021 г събота и 06.01.2021 г сряда) тъжителят не е идвал до подсъдимата и не е взел детето.

В периода 13.01.2021 г – 06.03.2021 г тъжителят е взимал детето, вкл с преспиване през уикендите. В неделя, 07.03.2021 г, когато тъжителят върнал детето, то имало температура, било отпаднало и без тонус. Подсъдимата се обадила на тъжителя, за да го попита защо връща детето в такова състояние, както и да се осведоми какви лекарства му е давал. Тъжителят отрекъл детето да е болно. Отново се разгорял конфликт между тях.

Относно датата 10.03.2021 г (сряда) детето било болно, с температура и на легло. Подсъдимата предупредила подсъдимия, че детето не може да бъде взето, доколкото е болно. При все това тъжителят дошъл до апартамента, заявил своите претенции по съдебното решение и настоявал да получи детето. Отново се разгорял конфликт между тях. Доколкото подсъдимата поначало не очаквала тъжителят да дойде да вземе детето (понеже го била предупредила за болестта на детето), тя била сама с него в апартамента. Обичайно в средите и съботите тя си осигурявала трети лица, които да □ помагат в конфликтите с тъжителя – който също така идвал придружен от трети лица, негови близки. Доколкото, обаче, този път подсъдимата била сама, тя не отворила на вратата. Вместо това влязла с детето в банята, пуснала душа, за да заглуши виковете и тропането по входната врата – които били причинени от тъжителя и придружаващи го лица. Там прекарвали около половин час, докато тъжителят си тръгнал.

Относно същата тази дата - 10.03.2021 г - защитата посочва, че св. Б. не дава сведения какво се е случило на тази дата. Съдът отбелязва, че това действително е така. Този свидетел говори за 21.03.2021 г – като може да се предположи, че има предвид именно 10.03.2021 г. При все това самата подсъдима в своите обяснения дава множество информация аз тази дата, което прави частично и св.Х.. и въз основа на тях съдът изгради фактическата обстановка.

На следващите дати, на 17.03.2021 г (сряда) детето било здраво и срещата с бащата е осъществена съобразно споразумението.

След това на 20.03.2021 г тъжителят е взел детето за през уикенда.

Относно датата 24.03.2021 г (сряда) подсъдимата писала и-мейл на тъжителя, като му казала, че ситуацията с Ковид е много тежка, няма места в болниците, като му предложил вместо да вземе детето, да дойде и да се видят в някоя градинка близо до блока. Тъжителят □ отговорил, че Младост е пренаселен квартал, като при него на село е по-безопасно. Настоявал да вземе детето. След тъжителят дошъл да вземе детето, придружен от сестра си. Засякъл се на входната врата с подсъдимата, детето, майката на подсъдимата и приятелка на подсъдимата. Подсъдимата му казала, че отново има пълен Локдаун, поради което отказала да му предаде детето, но му казала, че те отиват в градинката и го поканила да дойде с тях. Подсъдимият казал, че иска да бъде сам с детето. Подсъдимата не се съгласила, като отново го поканила да отидат всички заедно на детската площадка. Тъжителят отказал. Пак се разгорял конфликт между тях. Тъжителят и сестра му настоявали, че имат права върху детето. А самото дете, стресирано, се вкопчило в майка си и не искало да я пуска.

Подсъдимата се опитвала да поговори с тъжителя, но той отказвал всякаква комуникация с него. Вместо това подвиквал на детето да се качи в колата; а то отказвало, вкопчено в майка си. В крайна сметка тъжителят не взел детето.

Относно датата 31.03.2021 г (сряда) – се повторила идентична обстановка. Отново подсъдимата поканила тъжителя да дойде с тях до градинката и там да се срещне с детето, като тъжителят отказал.

В периода 02.04.2021 г – 14.04.2021 г тъжителят е взимал детето съобразно уговорения график.

Видно от кореспонденцията на 17.02.2021 г и 19.02.2021 г подсъдимата дава указания на подсъдимия как да лекува детето, докато е при него през уикенда. В този случай се касае за леко заболяване (хрема), поради което подсъдимата е преценила, че е безопасно за детето да бъде предадено под грижите на баща му.

Видно от кореспонденцията на 24.03.2021 г и 31.03.2021 г подсъдимата уведомява тъжителя, че ситуацията с Ковид е много тежка, като го кани да излезе с детето на кратка разходка навън, където тя може да поиграе; той настоява да вземе детето и да го заведе в селото му.

На 02.04.2021 г подсъдимата пише на подсъдимия, че вече положението с Ковид е облекчено, поради което го кани да дойде следващия ден в 11,00 часа да вземе детето.

Видно от показанията на св.М. и св.Х., както и от обясненията на подсъдимата, всяка събота, когато тъжителят имал право да вземе детето, подсъдимата го приготвяла – като го обличала и му давала багаж с дрехи. Също така го увещавала, че трябва да тръгне с баща си. При все това много често тъжителят не идвал, без предварително да уведоми никого. В действителност той идвал тогава, когато сам считал за нужно.

Инкриминирания в тъжбата период е определен от Дирекция „Социално подпомагане“, ангажирана по случая, като „светъл период“, в който детето имало нормално отношение към баща си. След това, в изготвения доклад, се посочва, че са налице бурни кризи и откази на детето да гостува при баща си. Респективно тъжителят е заявил категоричен отказ да се включи в общата работа с детето с цел установяване на нормални взаимоотношения с детето.

След инкриминирания период, предвид сериозните конфликти при взимането от страна на тъжителя на детето, подсъдимата за пореден път се обърнала към служители от Дирекцията – а именно през юни 2021 г – с оглед преодоляване на съпротивата на детето и страха ѝ при общуването с бащата.

В този доклад се посочва, че на 19.06.2021 г (събота) длъжностното лице от Дирекцията е присъствала на срещата между тъжителя, подсъдимата и детето им – като детето е било силно уплашено; проявила бурна съпротива и отказало да тръгне с баща си; майка му (подсъдима по делото) се е опитала да го убеди – но без успех. Посочва се, че тъжителят не е приемал никакви аргументи за преживения стрес у детето и страховете му да се отделя от майка си. Посочва се, че детето е поканило баща си да влезе в дома им, за да му покаже играчките си – но той (тъжител по делото) е отказал; настоявал да му се предаде детето. Психологът от Дирекцията го определя като „настоятелен и неразбиращ“. Тя е и разпитана и като свидетел по делото (св.Я.).

Св.Я., психолог, ангажирана от подсъдимата да преодолее страховете преживявания на детето при срещите с баща му, посочва, че тя (подсъдимата) е полагала огромни усилия да приобщи детето към баща му, но нямала воля от негова страна да се говори и да се комуникира по проблема.

Тази фактическа обстановка се установи от Удостоверение за раждане, Протокол от

съдебно заседание от 21.12.2016 г по гр.д. № 56 301/16 на СРС, 139 състав, и-мейл кореспонденция, Справка от МВР, тел 112, Справка от СДВР, 07 РУ, Писмени сведения от учителките в детската градина на детето, Декларация от 17.09.2019 г, медицински документи за заболяването на детето през март 2021 г, техническа експертиза, Решение № 20211210/12.11.2021 г по гр.д. № 55 133/19 на СРС, 83 състав, Справки от 07 РУ на СДВР, Писмени Заявления на тъжителя до 07 РУ на СДВР, Жалба от подсъдимата от 12.03.2021 г, Епикриза от 12.03.2021 г, Направление за ползване на социални услуги, Обясненията на подсъдимата, показанията на св. Н. Б., сестра на тъжителя; св. К. М., приятел на подсъдимата; св. Д. Х., приятелка на подсъдимата; св. Д.-Я., психолог във фондация „Грижа за нашите деца“, св. Р.К., психолог от Център Н..

По делото няма противоречия между доказателствата. Несъмнено е установен съдебния акт, който определя режим на общуване между тъжителя и детето му, както и че на определени дати, посочени по-горе, съответните срещи не са били установени, въз основа на гореизложените причини.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че обвинението не е основателно. Макар и на съответните дати детето да не е било предадено от подсъдимата на тъжителя, то за това е имало основателна причина. В действителност предаването би причинило съществени вреди на детето, поради което и били неправомерно.

Най-напред следва да се посочи, че всяко едно правно регулиране, касаещо деца, изхожда от принципната постановка, че следва да се спазва интересът на това дете. Това означава, че процесното споразумение не може да бъде основание да се извършват такива действия спрямо детето, които го увреждат – арг по чл. 49 ал.5 и чл.59 ал.4 СК.

И по-конкретно, не може да се приеме, че изпълнението на режима на лични отношения между баща и дете се дължи по автоматичен и безусловно обвързващ начин, без да се отчитат конкретните обстоятелства и начина, по който спазването на този режим ще се отрази на детето. Това е така, доколкото този режим е постановен в полза на детето, а не в полза на съответния родител. Не може да се приеме, че съответният родител – в случая тъжителя по делото – има права върху детето, които са сходни с правата върху вещ или парична сума, като може да вземе, ако пожелае или когато пожелае. В действителност неговото право на лични отношения му е предоставено най-вече в интерес на детето и поради това не може да го упражни по начин, който уврежда детето.

Това се наблюдава по настоящия случай, където тъжителят се е дезинтересирал от детето, при което то е отвикнало от присъствието му и за него е станало непознат и чужд човек; а след това претендира буквалното спазване на посоченото в съдебния акт относно режима на лични контакти с него, като тези лични контакти бъдат осъществявани дори и при явната съпротива и в ущърб на детето.

Макар и предмет на делото да са само няколко отделни дати, то за преценка дали поведението на подсъдимата е противоправно и престъпно следва да се вземе развитието на отношенията между тъжителя, подсъдимата и детето им в тяхното развитие – т.е. преди и след този период от време. Видно е, от изложената по-горе фактическа обстановка, че тъжителят е проявявал инцидентен интерес към детето; бил е настоятелен и изискващ предаването му; negliжирал е чувствата му и състоянието му; третира го е като предмет, върху който има съдебно признато право. Обратното, подсъдимата е полагала усилия срещите между тях да се осъществяват по щадящ начин за детето, като то първо свикне с него; опитвала се е да осигури нужното според нея бащино присъствие в живота на детето си в лицето на биологичния му баща; полагала е усилия да запази детето си от неблагоприятното въздействие върху детето, ако то бъде предаването при условия, които биха били вредни за него.

Поради което следва изводът, че поведението на подсъдимата е било правомерно – доколкото е било предприето в интерес на детето.

Четири случая през декември 2020 г (02, 05, 09 и 16) следва да бъдат разгледани заедно. Касае се за период на засилване на броя заболели от Ковид, поради което подсъдимата е поканила тъжителя срещите да се осъществят в дома □. Последният е отказал – като е настоявал предаването на детето. При това положение не може да се приеме, че подсъдимата е осъществила състава на чл.182 ал.2 НК, като е нарушила съдебното решение за лични контакти с детето. Тя е предоставила възможност за този личен контакт, като – с оглед конкретните обстоятелства – осъществяването му в дома на детето е било напълно разумно и в интерес на детето.

Относно 10.03.2021 г. На тази дата детето било болно, поради което е имало основателна причина подсъдимата да не допусне то да бъде предадено на бащата. Тази причина е още по-основателна, доколкото то се е било разболяло при пребиваването си при баща си, а последният е отказал да признае това обстоятелство, както и че детето има нужда от каквото и да е лечение. Това е водило до извод, че предаването му на родител, който не е способен да положи нужните грижи за болното дете, не е в интерес на това дете. Поради което отказът е обоснован от интереса на детето. Тук следва да се посочи, че след като детето е оздравяло, срещата с баща му на 17.03.2021 г е била осъществена.

Относно датите 24 и 31 март 2021 г. Отново се касае за засилване на броя на заразени от Ковид, поради което подсъдимата предложила срещите да се осъществят в нейно присъствие, в градинката пред блока, за да се намали риска от зараза. Предвид обстоятелствата това нейно предложение е било разумно. Също така при тези срещи детето било стресирано от разгорелия се конфликт. Уплашено, то се е вкопчило в крака на майка си и не е искала да тръгне с баща си и леля си, които нагрубявали майка му. При тези обстоятелства едно буквално спазване на съдебния акт и предаване на детето несъмнено би било в явна негова вреда. Поради което и отказът на подсъдимата за такова предаване е напълно правомерен.

На последно място следва да се посочи, че в действителност не се касае за един постоянен и немотивиран отказ на подсъдимата да предава детето на тъжителя. Напротив – тези откази са инцидентни и провокирани от конкретните обстоятелства. Нейното поведение е било съобразено с интереса на детето. Съобразно нейния морал и виждания, именно в интереса на детето е било то да поддържа връзки с баща си. Поради което е полагала значителни усилия в тази насока. И по-конкретно тя се е опитвала да спази постановеното в съдебния акт относно личните отношения между детето □ и биологичния му баща, като се е водило от интереса на самото дете. Обратното, тъжителят се е възприемал само като правоимащ, без задължения към детето, като е изисквал предаването му по един автоматичен начин. Именно неговото поведение по своето естество е увреждащо детето и нарушаващо връзката между баща и дете, която съдебният акт е целял да гарантира.

Поради което и обвинението в частната тъжба не е основателно.

Относно необжалваната част. Доколкото СРС е приел, че деянията поначало не са били осъществени, като това е възможно най-благоприятния вариант за подсъдимата, въззивният съд не намира за нужно да посочи свои, различни основания за оправдаването. Поради което в тази си част присъдата следва да се потвърди.

Въз основа на тези мотиви съдът постанови присъдата си.